

пѣятъ-пѣятъ. Пѣстритѣ фенерчета освѣтѣяватъ бѣлото момченце. То е хванало ржката на малкия вестнико-продавачъ и усмихнато го пита:

— Е, хубаво ли е така?

Здравко иска да му отговори — и изведнажъ извиква:

— Спри, спри! Барончо остана! Да вземемъ и него!...

— Ще го вземемъ, ще го вземемъ — отговаря бѣлото момченце и спира. Барончо, запхтѣнъ, стига до шейната и скача вжтрѣ. И отново потеглятъ.

„Колко е дълга тая пързалка!“ — мисли си Здравко. — „Ето горичката се изгуби, и градътъ вече не се вижда...“ А шейната лети нагоре. Звѣнчетата пѣятъ-пѣятъ, като малки камбани. Лампичкитѣ свѣтятъ, като голѣми пѣстри звезди. „Боже, колко е хубаво! Дано не се свършва!“

— Ами кога ще се спускаме? — пита той.

Бѣлото момченце се усмихва повече и пригрѣща малкия вестникопродавачъ.

— Моята шейна не слиза надолу, тя се плъзга нагоре, все по-нагоре и по-нагоре, при звездитѣ и райскитѣ снѣгове! — отговаря то, и цѣлува Здравка по челото.

*

На заранѣта, когато децата съ голѣмата шейна дойдоха пакъ да се пързаятъ, едно отъ тѣхъ извика:

— Я вижте тамъ нашия вчерашенъ познайникъ помръзналъ съ куцото куче. Гледайте, гледайте — въ пазвата му умрѣла гарга...

К. Константиновъ.

